

Hồi Ba

Hỏa Thiêu Thiên Long Phủ

(mất một khúc, đầu quyển hai)

Hiệp báo cáo sự thật về vụ án tại Trường An trước?

Sau cùng chàng quyết định việc thăm viếng hai vị gia gia hãy còn rất nhiều thời gian, còn hai tiêu cục Tây Kinh và Song Yến hiện nay đang lâm vào tình thế dầu sôi lửa bỏng, chẳng thể nào chậm trễ được.

Nghĩ đến đây, chàng gọi trả tiền xong tức khắc phóng lên xe hét to:

- Xa phu, lên đường ngay!

Gã xa phu chau mày:

- Trời! Nóng nực thế này, hãy nghỉ...

Do Nhân Kiệt sầm mặt ngắt lời:

- Biết tiền xe tính toán thế nào không? Bây giờ không nghe ta, lát nữa tính tiền để xem ai phải nghe ai!

Gã xa phu liền nhớ đến điều kiện giao hạn giữa đôi bên là “trên đường đi không được trì hoãn, tiền xe gấp bội, nếu ngựa bị tổn hại sẽ được bồi thường”, liền không nói gì nữa, bỏ chén rượu xuống, cầm lấy roi ngoan ngoãn nhảy lên ghế đánh xe đi.

Xe ngựa tiếp tục lên đường, xế chiều thì đã đến Khai Phong. Do Nhân Kiệt trả tiền xe xong, lập tức đi về phía Thiên Long phủ ở bắc thành.

Một số vấn đề mới lại bắt đầu quay cuồng trong đầu óc chàng. Chàng có nên khôi phục diện mạo trước chăng? Và có nên nói thật chàng chính là nội tôn của Địch Tẩu, một trong Lục Tào chăng?

Không! Chàng không muốn làm như vậy.

Bởi hôm nay chàng trở về đây là vì lòng nghĩa hiệp chứ không phải muốn lấy lòng Kim Bút đại hiệp, hoặc là mong đối phương thương hại mà thu nhận.

Thế nhưng, nếu Kim Bút đại hiệp gạn hỏi về thân phận và lai lịch của chàng thì sao?

Nếu từ chối tỏ bày sẽ ảnh hưởng đến lòng tin của đối phương. Sau cùng chàng nghĩ, mặc dù hiện tại mình chỉ có được khả năng đến vậy, miễn mình làm hết trách nhiệm và lương tâm là đủ. Nếu ông ấy không tin, do vậy mà để xảy ra thảm họa thì sau này hối hận và ray rức, đó là việc của Kim Bút đại hiệp thôi.

Lúc này mặt trời đã lặn, Do Nhân Kiệt vừa đi vừa suy nghĩ, bước chân tăng nhanh lúc nào không hay. Ra khỏi cổng thành bắc, chàng ngẩng lên nhìn, bất giác ngây người tại chỗ.

Đã lầm đường rồi ư? Hay là sao thế nhỉ?

Ngoảnh lại nhìn, đâu có lầm đường, đúng là cổng thành bắc mà. Nhưng Thiên Long phủ đâu mất rồi?

Chàng đưa tay dụi mắt, lại nhìn kỹ lần nữa, chứng tỏ là mắt mình không hề bệnh hoạn, mọi cảnh vật vẫn như trước, song chỉ thiếu có mỗi tòa nhà Thiên Long phủ.

Ồ, cánh rừng nằm phía trước Thiên Long phủ dường như cũng có điều khác lạ.

Lúc này mới là đầu mùa hè, đang thời kỳ cành lá sum xuê, tại sao cánh rừng ấy lại trơ trụi thế này?

Trời, chả lẽ đã xảy ra một trận hỏa hoạn ư?

Do Nhân Kiệt bàng hoàng, liền tức thì phóng chạy tới, băng qua cánh rừng cháy bén, dừng lại trước một đồng tro tàn gạch vụn.

Trận hỏa hoạn này từ đâu phát sinh?

Trong Thiên Long phủ rất đông người, hơn nữa ai ai cũng có võ công cao cường, tại sao lại không dập tắt được ngọn lửa?

Và những người trong phủ hiện giờ đã đi đâu? Trung trang? Nghĩa trang? Hay là ở tạm trong một ngôi nhà nào đó trong thành?

Do Nhân Kiệt thần thờ bước đi trong đồng gạch vụn đổ nát, hồi tưởng lại vẻ hùng vĩ ngày nào của tòa nhà này, bất giác nghe lòng vô vàng cảm khái.

Đột nhiên, chân chàng dường như vừa giẫm phải vật gì đó, liền cúi xuống nhìn, suýt nữa chàng đã nhảy dựng lên.

Ồ, thì ra là một tử thi. Và kia nữa... kia nữa... Trời, khắp nơi đầy rẫy tử thi.

Do Nhân Kiệt chợt nghe lòng chua xót, bất giác nước mắt chảy dài. Chàng vốn tưởng đây chỉ là một trận hỏa hoạn, nào ngờ lại là một vụ thảm sát.

Hôm xảy ra tai biến, chả lẽ Kim Bút đại hiệp không có mặt ư? Cho dù kẻ địch biết chắc là Kim Bút đại hiệp đã đi khỏi mới động thủ, nhưng còn Kim Bút Tứ Hữu đâu? Các vị đệ tử Kim Bút đâu?

Do Nhân Kiệt đứng thừ ra như phỗng đá, chẳng rõ đã trải qua bao lâu, chợt “rắc” một tiếng rất khẽ vang lên từ phía sau.

Do Nhân Kiệt giật mình quay phắt lại, chỉ thấy trong sương chiều chập choạng, một lão nhân áo quần lam lũ đang ném một khúc cây cháy nám xuống đất và chùi tay vào bên lưng, quay người toan bỏ đi.

Do Nhân Kiệt vốn định lên tiếng quát ngăn, nhưng lại cảm thấy như vậy rất là sỗ sàng.

Chàng thâm nhủ:

“Hãy đến đó xem thử ông lão ấy đã viết gì trên tường rồi hãy tính cũng chẳng muộn”.

Chàng đến gần xem, thì ra là ba chữ “Kiêu tất bại!”

Lại ngẩng lên nhìn thì thấy lão nhân kia đã đi xa năm sáu trượng rồi.

Do Nhân Kiệt tức giận, lớn tiếng quát:

- Lão nhân gia kia, hãy chờ chút!

Chưa dứt lời, chàng đã tung mình đuổi theo.

Nào ngờ lão nhân ấy chẳng quay đầu lại mà lại còn phóng nhanh hơn đi về hướng đông nam.

Do Nhân Kiệt cắn răng thâm nhủ:

“Trông lão già này thậm thà thậm thụt, quả nhiên không phải là người tốt!”

Thế là chàng liền vận đề chân khí, thi triển khinh công đuổi theo.

Mặc dù chàng nhận thấy khinh công đối phương chẳng phải tầm thường, mình chưa chắc đã là đối thủ của lão nhân ấy, song chàng mắt thấy Thiên Long phủ đã trở thành đồng tro tàn, máu nóng sôi sục, không còn màng đến sự an nguy của bản thân nữa, đừng nói là một lão tặc kia, dù nhiều hơn nữa chàng cũng quyết liều một phen.

Trời mỗi lúc mỗi tối, khoảng cách giữa hai người mỗi lúc mỗi xa hơn, Do Nhân Kiệt thấy mình võ công kém người, vừa định dừng chân không đuổi theo nữa, nào ngờ lão nhân kia dừng lại.

Do Nhân Kiệt đâu chịu bỏ lỡ cơ hội, lập tức tung mình lao tới.

Lão nhân quay người lạnh lùng hỏi:

- Lão đệ có điều chi chỉ giáo?

Do Nhân Kiệt thò tay vào túi địch, gằn giọng:

- Lão bằng hữu vừa rồi để lại ba chữ kia là có ý nghĩa gì?

Lão nhân lạnh lùng nói:

- Ba chữ ấy không đúng ở chỗ nào?

Do Nhân Kiệt tức giận:

- Không đúng là ở chỗ không phải lúc, dù rằng Kim Bút đại hiệp bình nhật có hơi tự cao tự đại, nếu có lòng khuyến cáo thì phải là trước lúc xảy ra tai biến, còn sự hậu mà nói như vậy thì khác nào phỉ báng mai mỉa!

Lão nhân cười khẩy nói:

- Lão đệ nghĩ là ba chữ ấy lão phu đã để lại cho ai xem?

Do Nhân Kiệt ngó người. Phải rồi, Thiên Long phủ giờ đã trở thành tro bụi, Kim Bút đại hiệp sinh tử bất minh, ba chữ “Kiêu tất bại” của lão ta đã để lại cho ai xem thế nhỉ?

Lão nhân bỗng đưa tay chỉ nói:

- Hãy lấy đó mà làm gương, chính là để cho lão đệ xem đấy!

Đoạn lão tung mình lên không, lướt đi nhanh như cắt, thoáng chốc đã mất dạng trong màn đêm mịt mùng!

Do Nhân Kiệt quay trở vào thành Khai Phong, đêm hôm ấy không sao chợp mắt được.

Vị lão nhân ấy là ai? Phải chăng là Tiêu Dao Thư Sinh Liễu Tử Phong? Nhưng dường như lại không giống!

Bởi nếu lão nhân ấy đúng là Tiêu Dao Thư Sinh Liễu Tử Phong thì đâu có thờ ơ đối với việc Thiên Long phủ bị hủy diệt thế này. Hơn nữa, nếu ba chữ ấy quả thật là dành cho chàng thì hiển nhiên đối phương phải biết chàng là ai, vậy thì lẽ ra phải có thêm một pho Tung Hoành phổ nữa, chứ đâu chỉ có ba chữ “Kiêu tất bại” không thôi!

Tuy nhiên, chàng có thể khẳng định một điều, sự xuất hiện của lão nhân ấy hiển nhiên không hề có ác ý và dính dáng với bọn giết người phóng hỏa. Bởi nếu lão nhân ấy mà là đồng lõa của chúng, với võ công của đối phương, đâu có lẽ lại chịu buông tha cho chàng.

(mất 2 trang: tập 2 trang 17-18)

Hiển nhiên cũng không thoát khỏi trận tai biến này.

Thì ra đó là bốn đại hán tay cầm Nhận Linh đao đang đứng thành hàng ngang lạnh lùng nhìn chàng, một tên ánh mắt rừng rực tiến tới vài bước, trở đao cười hung tợn nói:

- Chỉ một người tiểu tử người ư?

Do Nhân Kiệt lùi sau một bước, thò tay vào túi địch, chậm chậm rút ngọn trường địch ra.

Sau đó, cắn răng sấn tới, nhanh như chớp vung địch điểm thẳng vào giữa ngực đối phương.

Đại hán ấy liếc mắt nhìn ngọn địch trong tay chàng, nhếch môi cười khinh bỉ nói:

- À, thì ra là hậu duệ của Địch Tẩu...

Y chưa kịp dứt lời thì ngọn địch trong tay Do Nhân Kiệt đã điểm tới, ngọn Nhạn Linh dao vung lên được giữa chừng thì y đã buông tay, bật ngã ngã ra đất.

Ba đại hán còn lại thấy vậy vừa kinh hãi lẫn tức giận, bèn buông tiếng quát to, nhất tề vung dao lao tới.

Do Nhân Kiệt đang khi đau lòng tột độ bởi hai trang cũng đã bị hủy dưới tay kẻ địch, lúc này đâu còn xem ba đại hán trước mặt ra gì, sau khi tạt người sang bên, vung địch điểm vào giữa chân mày gã đại hán bên phải.

Gã đại hán ấy kinh hãi, vội trở dao hồi cứu. Ngờ đâu Do Nhân Kiệt xuất thân từ võ lâm thế gia, từ thuở bé đã được Kiếm Tử nhị tẩu hết lòng truyền dạy, học được tất cả sở trường của Lục Tào, mặc dù lúc này đang nóng lòng tức giận, song vẫn không quên chưởng pháp với ít chống nhiều. Chiêu thức chàng công về phía gã đại hán bên phải xem chừng như có ý liều mạng, nhưng kỳ thực chỉ là một hư chiêu, chờ đến khi đối phương vung dao đỡ gạt, chàng lập tức thụp người, tay phải trường địch trầm xuống và quét ngang, bỏ qua kẻ địch chính diện, quay người quét vào hạ bàn hai kẻ địch phía sau nhanh như gió cuốn.

Hai đại hán phía sau bởi toan cứu nguy cho đồng bọn, vừa lúc lao đến sau lưng chàng, thế là chỉ nghe “phụp phụp” hai tiếng khô khan, tiếp theo là tiếng rú thảm khóc, đôi chân của hai đại hán ấy đã bị đánh gãy.

Do Nhân Kiệt chẳng thềm đếm xỉa đến, vẫn giữ nguyên chiêu thức, xoay người quét vào cổ chân gã đại hán phía trước.

Gã đại hán ấy tâm thần phân tán, không còn tránh kịp nữa, liền bị đánh trúng cổ chân, cũng ngã lăn ra đất trong tiếng rú thảm thiết.

Sau khi hạ gục bốn kẻ địch, ý nghĩ đầu tiên đến với Do Nhân Kiệt là “Giữ được rừng xanh, chẳng lo thiếu củi!”

Món huyết hải thâm thù của mấy trăm nhân mạng Thiên Long phủ và Trung Nghĩa nhị trang, sau này có lẽ chỉ chờ mỗi mình chàng báo phục mà thôi! Vì vậy chàng không thể nào bởi nhất thời nóng giận, chỉ giết mấy tên địch tầm thường là đủ, mà chàng phải cố nén lòng, tức tốc cao chạy xa bay là hơn!

Thế nhưng, khi chàng ngẩng lên nhìn, mới hay hôm nay chỉ còn cách diệt được tên nào hay tên nấy, ngoài ra không còn sự lựa chọn nào khác.

Thì ra lúc này đang có hai lão nhân một cao một thấp đứng sừng sững trước mặt chàng cách chừng ba bốn trượng, họ chính là hai người đã giả dạng hai vị gia gia của chàng ngồi dưới tán cây dâu khi nãy.

Ngoảnh ra sau, tám gã đại hán đứng dàn hàng ngang, lăm lăm trong tay ngọn Nhạn Linh đao sáng ngời, người nào cũng lộ vẻ tức giận, mắt rực hung quang, như chỉ chờ hai lão nhân hạ lệnh là sẽ tức khắc xúm nhau vào băm vằm chàng ra muôn mảnh.

Lão nhân cao to buông tiếng cười gằn rồi nói:

- Tiểu tử, ngươi quả là to gan, hắc hắc. Nghe lão phu hỏi đây, ngươi là hậu duệ của Địch Tẩu Do lão nhi phải không?

Do Nhân Kiệt tảng lờ, hai tay nắm chặt trường địch và ngằm xem xét tình thế trước mắt. Chàng biết, nếu mình không đào tẩu, có lẽ kẻ địch cũng chẳng hạ thủ ngay. Và trừ phi chàng không đào tẩu, còn như đào tẩu thì phải tuyệt đối nắm chắc thoát thân được. Bằng không, thà chàng đứng yên, tùy cơ ứng biến.

Lão nhân thấp bé cười nham hiểm, tiếp lời hỏi:

- Lão đệ sao không lên tiếng hả? Mấy người cùng đi với lão đệ kia mà, sao chỉ mỗi mình lão đệ về trước vậy?

À, ra vậy! Hai lão tặc này bởi muốn diệt tận gốc nên định tìm hiểu rõ ràng trước, xem hậu duệ của Lục Tào còn có bao nhiêu người nữa. Nếu hai lão tặc này mà biết Lục Tào chỉ còn lại mỗi mình chàng, chắc chắn họ đã hạ thủ từ lâu rồi.

Do Nhân Kiệt thầm toan tính, ở sau nhà Kiếm Tẩu Tiêu gia gia có một đường hầm bí mật thông thẳng đến một địa huyết, đó là do Tiêu gia gia đã đào để chứa nước đá vào mùa hè, ngoại trừ hai vị gia gia, chỉ còn một mình chàng biết địa huyết ấy mà thôi. Chàng cần phải chạy trước chừng hai mươi bước, vào đến trong rừng là có thể thoát khỏi sự truy đuổi của địch. Nhưng làm thế nào tạo được khoảng cách ấy đây?

Lão nhân cao to thấy chàng mãi im lặng, không khỏi bực tức sầm mặt nói:

- Tiểu tử, hãy nghe đây, lần cuối cùng lão phu...

Do Nhân Kiệt chợt động tâm thầm nhủ:

“Lão tặc cao to này tính rất nóng nảy, dễ đối phó hơn lão tặc thấp bé nhiều. Hai lão tặc này hiển nhiên không phải là chủ mưu trong vụ huyết án này, nếu ta thoát thân mà chưa rõ lai lịch của họ thì sau này biết bắt tay từ đâu?

Nghĩ xong, chàng ngẩng lên lạnh lùng nói:

- Dường như nhị vị đều là nhân vật có chút tiếng tăm trong giới võ lâm, có thể cho biết danh hiệu được chăng?

Lão nhân cao to quả nhiên cười khẩy nói:

- Chỉ có chút tiếng tăm thôi ư? Hắc hắc, tiếng tăm của hai ta to lớn lắm! Bắc Nhạc Song Hào, Hỏa Lôi Thần Hắc Anh Minh và Độc Vô Thường Âm Định Viễn chính là hai lão phu đây!

Do Nhân Kiệt lại động tâm, vờ trở mặt hỏi:

- Bắc Nhạc gì kia?
- Bắc Nhạc Song Hào!

Do Nhân Kiệt lắc đầu lẩm bẩm:

- Bắc Nhạc Song Hào ư? Chưa từng nghe nói bao giờ, nếu là vị tam ca biết nhiều hiểu rộng của kẻ này thì không chừng có thể biết...

Hỏa Lô Thần Hắc Anh Minh tức giận:

- Tiểu tử thật là vô lễ!

Độc Vô Thường Âm Định Viễn đảo quanh đôi mắt nhỏ bé, bỗng đưa tay ngăn Hỏa Lô Thần Hắc Anh Minh lại, buông tiếng tăng hắng thật mạnh, tươi cười hỏi:

- Vị tam ca kia của lão đệ hiện giờ ở đâu?

Do Nhân Kiệt buông tiếng cười khẩy không đáp, quét mắt nhìn thật nhanh phía sau hai lão tặc, bỗng thẳng thốt la lên, khoát tay giậm chân, hơ hổi lớn tiếng nói:

- Tam ca, dừng... dừng đến gần...

Hai lão tặc thấy chàng ra chiều hốt hoảng như vậy, bất giác cùng ngoảnh lại nhìn.

Do Nhân Kiệt chẳng chút chần chừ, vung trường địch tung mình ngược ra sau, vượt qua đầu tám gã đại hán, trường địch giáng xuống đỉnh đầu một tên, tên đó lập tức vỡ sọ chết ngay.

Đồng thời, chàng mượn vào sức phản chấn vọt đi như tên bắn, loáng cái đã ra xa mười mấy trượng.

Bảy đại hán còn lại không chờ Bắc Nhạc Song Hào ra lệnh, lập tức vung đao đuổi theo.

Hỏa Lô Thần Hắc Anh Minh dữ quát:

- Tên tiểu tử ấy không thoát được đâu, hãy bảo với những người ở bên kia là lão phu cần bắt sống đấy!

Lúc này Do Nhân Kiệt đã chạy đến bên bờ hồ, ngẩng lên nhìn về phía gò đất cao chỗ trú của Kiếm Tẩu, quả nhiên đang có năm sáu gã đại hán dàn thành hàng ngang đứng trước nhà, vũ khí và ăn mặc cũng giống như bọn đại hán đuổi theo phía sau.

Do Nhân Kiệt tính toán thật nhanh, quyết định tiếp tục xông về phía gò đất cao.

Bọn đại hán phía sau vừa đuổi theo vừa hét vang:

- Dừng cho tên tiểu tử kia chạy thoát, Hắc hộ pháp đã dặn là phải bắt sống...

Bọn trước mặt liền quát:

- Hãy dùng phi tiêu!

Lập tức tiếng rít gió vang lên, năm sáu ngọn tiêu bạc chia làm thượng trung hạ nhanh như chớp bay tới.

Do Nhân Kiệt lướt chéo sang bên, phóng vào lùm cỏ bên ven đường, mặc dù may mắn không bị trúng tiêu, song đã lâm vào tình thế không đường rút lui.

Bọn địch trước mặt và sau lưng tản ra vây tới, mười mấy ngọn Nhạn Linh đao lấp lóa dưới ánh trăng, trông thật rợn người.

Do Nhân Kiệt tự biết khó có thể thoát thân, đành nắm chặt ngọn trường địch trong tay, chuẩn bị liều mạng quyết chiến một phen.

Một gã đại hán lớn tiếng hỏi:

- Hắc hộ pháp dặn phải bắt sống, nhưng có bảo là không được gây thương tích hay không?

- Không!

Gã đại hán ấy cười ha hả:

- Vậy thì dễ dàng quá! Nào, bây giờ mỗi bên chia làm hai toán, một toán lo đối phó ngọn địch của hấn, một toán chuyên nhắm vào tay chân hấn mà chém, miễn là không chết là được rồi!

Bọn kia liền đồng thanh nói:

- Ý kiến của Khương lão tam hay lắm!

Bọn chúng quả nhiên lập tức chia làm hai toán tản ra, từng bước tiến đến gần.

Do Nhân Kiệt hít sâu vào một hơi, lòng thầm quyết định, vẫn nhắm phía gò đất cao làm hướng đột phá vòng vây.

Chàng đứng lặng ngưng thần chờ đợi, bọn địch vừa đến gần còn cách chừng năm thước, chàng bỗng buông tiếng quát vang, trường địch chuyển sang tay trái, xoay người vòng địch quét về phía ba tên bên trái.

Ba gã đại hán ấy có hai tên vùng đao lên đỡ, còn một tên thì thụp đầu xuống, vùng đao quét vào đầu gối chàng.

(mất hai trang: tập 2 trang 31-32)

tay ra, vùng tay ném lên, đồng thời tung mình tiếp tục lao tới.

Hỏa Lô Thần Hắc Anh Minh buông tiếng cười vang, vùng tay bắt lấy ngọn phi tiêu ấy, đồng thời cười nói:

- Tiểu tử, phen này...

Thốt nhiên, tiếng cười im bật, thần sắc biến đổi, mắt trợn trừng dờ dẩn, mặt lộ vẻ đau đớn, rồi thì hai tay buông thõng, loạng choạng lùi ra sau mấy bước, sau cùng, hai chân nhũn ra ngồi bệt xuống đất.

Và ngay khi ấy, trên gò đất bỗng xuất hiện một lão nhân áo xanh tướng mạo bình thường.

Do Nhân Kiệt mắt liền rục lên, mừng rỡ buột miệng reo lên:

- Ô, Kim lão, thì ra...

Lão nhân áo xanh ấy chính là Kim lão đầu, gia gia của nàng hát dạo Kim Tố Liên. Chỉ thất Kim lão khoát tay trầm giọng quát:

- Tiểu tử, tránh mau!

Do Nhân Kiệt liền thụp đầu xuống, vài đốm bạc bay vút qua đầu, rồi thì tiếng rú thảm thiết vang lên từ sau lưng.

Ngoảnh lại nhìn, lại có thêm ba gã đại hán ngã gục, còn lại sáu bảy tên thấy tình thế không ổn, lập tức quay người bỏ chạy.

Do Nhân Kiệt lên đến trên gò đất, bởi dùng sức quá nhiều nên những vết thương trên người bị động nên máu chảy nhuộm đỏ cả quần áo, khắp người chàng.

Lão nhân áo xanh ném cho chàng một bánh thuốc, lạnh lùng nói:

- Hãy nhai nát rồi đắp lên.

Do Nhân Kiệt thờ thần đưa tay đón lấy, thâm nhủ:

“Lạ thật, giọng điệu đâu giống Kim lão, mà giống như là... à, đúng rồi!”

Do Nhân Kiệt rung động cõi lòng, chẳng màng đến đắp thuốc, vội tiến tới một bước, cúi đầu vái lạy và nói:

- Do Nhân Kiệt tham kiến Liễu lão tiên bối.

Lão nhân áo xanh tảng lờ, khẽ buông tiếng cười khẩy, lẩm bầm:

- Một ngọn Thần Tiên Địch múa tới múa lui chung quy cũng không ra khỏi được phạm vi “Thần Tiên Thập Bát Tản Thủ”. Đã lâu thế này, mà cũng chưa luyện được một chiêu nửa thức, thật là vô tích sự.

Do Nhân Kiệt hết sức lấy làm lạ, thâm nhủ:

- Lạ chưa? Thần Tiên Địch và Thần Tiên Thập Bát Tản Thủ chính là võ học và binh khí tổ truyền của nhà họ Do, Tiêu Dao tiên bối đâu phải là không biết. Do Nhân Kiệt này là trưởng tôn của Địch Tẩu, bảo Do mỗ không sử dụng Thần Tiên Địch, không luyện Thần Tiên Thập Bát Tản Thủ thì luyện và sử dụng gì? Còn về việc trách Do mỗ đã lâu mà cũng chưa luyện được một chiêu nửa thức thì lại càng lạ lùng hơn nữa, bấy

lâu nay Do Nhân Kiệt này định tìm kiếm chính là Tiêu Dao tiền bối đây, chúng ta sớm đã quen biết nhau tại Trường An rồi, và sau cùng ở Phù Phong, Do mỗ cũng đã có thổ lộ nỗi lòng với tiền bối, nhưng tiền bối trước sau vẫn không chịu gặp gỡ với mặt thật, chứ đừng nói đến việc truyền thụ võ công. Vậy thì tiền bối bảo Do Nhân Kiệt này luyện tập một chiêu nửa thức ở đâu kia chứ?

Do Nhân Kiệt mặc dù trong lòng ngập đầy thắc mắc, song ngặt vì bốn phận và lễ phép lại chẳng dám hỏi hay biện bạch chỉ đành cúi đầu lặng thinh.

Lão nhân áo xanh bỗng khoát tay trầm giọng nói:

- Hãy mang theo thuốc đi mau, Âm Định Viễn đã dẫn người đến rồi! Tên họ Âm này tuy không đáng kể, nhưng sau lưng bọn ác tặc đó còn có những tên rất ghê gớm, nếu gặp phải chưa chắc lão phu đã ứng phó nổi. Tạm thời người hãy đi càng xa càng tốt, khi nào thương thế bình phục, võ công có sự tiến bộ, mọi sự lúc gặp lại nhau hăng nói cũng chẳng muộn!

Do Nhân Kiệt lúng túng nói:

- Xin lão tiền bối...

Lão nhân áo xanh trừng mắt, thoáng lộ vẻ tức giận:

- Hiện đang trong hoàn cảnh hiểm ác thế này, người lại thọ thương, sao còn chưa chịu đi khỏi đây hả?

Do Nhân Kiệt nghĩ trong hoàn cảnh thế này mà xin truyền thụ võ công quả là không phải lúc, bèn nói:

- Sau này bao giờ thì gặp lại nhau và tại đâu? Xin lão tiền bối cho biết!

Lão nhân áo xanh khoát tay:

- Để rồi sau hẵng hay!

Do Nhân Kiệt chẳng biết sao hơn, đành cầm lấy bánh thuốc, bùm lấy vết thương nơi bắp tay, đi về phía khu rừng sau nhà. Vừa đi được vài bước, chợt nhớ ra một việc, bèn chững bước quay lại nói:

- Còn việc này nữa...

Lão nhân áo xanh ngoảnh sang trừng mắt nói:

- Thế nào?

- Theo văn bối được biết, vụ cướp tiêu này chính là kiệt tác của Mã Như Long với thủ hạ của Long Uy tiêu cục.

- Không lầm lẫn chứ?

- Không thể làm lẫn được! Vụ cướp này còn liên quan đến mười mấy mạng người, văn bối năng lực có hạn, mong lão tiền bối hãy trừng trị bọn gian một cách xứng đáng.

o O o

Năm sáu hôm sau, Do Nhân Kiệt đi đến một thành thị nhỏ cách Chu Tiên Trấn mười dặm về phía tây nam.

Vết thương trên người chàng tuy chưa hoàn toàn lành lặn, nhưng không còn trở ngại cho việc đi đứng nữa, có lẽ chừng mười hôm nữa tháng là sẽ khỏi hẳn.

Hôm ấy, chàng đang đi trên phố, tình cờ ngẩng lên nhìn, bỗng thấy nơi góc tường có dán một mảnh giấy:

“Do Nhân Kiệt, lệnh sư Bát Quái Sơn Nhân đang bệnh nặng tại khách điểm Tứ Hải, mong hãy đến ngay.”

Do Nhân Kiệt xem đi xem lại mấy lượt, lòng hết sức lấy làm lạ. Cái tên Do Nhân Kiệt hoàn toàn giống danh tánh chàng, nhưng chàng đâu có sư phụ là Bát Quái Sơn Nhân? Tuy nhiên, sao lại có sự trùng hợp thế này? Hai người danh tánh giống như nhau, người cần tìm thì không trông thấy, còn người cùng danh tánh khác thì lại trông thấy, vậy chẳng phải là duyên số hay sao?

Do Nhân Kiệt thò tay vào túi áo, trong túi hãy còn bảy tám lạng bạc vụn.

Chàng nghĩ:

- Số bạc này tuy không nhiều, nhưng nếu đối phương không mắc phải tuyệt chứng thì chỉ cần nhờ một vị đại phu khám bệnh và bốc cho vài thang thuốc uống, có lẽ cũng tạm đủ!

Thế là sau khi hỏi thăm, chàng liền đi về phía khách điểm Tứ Hải.

Đi vào khách điểm Tứ Hải, chỉ thấy khách điểm này rất nhỏ hẹp nghèo nàn, Do Nhân Kiệt thấy một người đàn ông trung niên mặc chiếc áo dài cũ sờn, trông vừa giống chủ lại vừa giống phổ ky, chàng bèn đến gần hỏi:

- Có một vị Bát Quái Sơn Nhân đang trú tại đây phải không?

- Sơn nhân đang mắc bệnh!

Do Nhân Kiệt vội nói:

- Tại hạ đang định đến thăm ông ấy đây!

- À, các hạ là...

Do Nhân Kiệt cau mày:

- Điều ấy không quan trọng, tại hạ là hàng xóm của sơn nhân, nghe ông ấy ngã bệnh ở đây nên đến xem thử có giúp gì được hay không vậy thôi!

- À, thật quý hóa! Ông ấy ở trong gian phòng nhỏ phía sau cùng, xin huynh đệ hãy vào trước, bốn nhân đi pha trà rồi sẽ vào ngay.

Do Nhân Kiệt mở cửa phòng, bên trong rất u tối, chàng định thần một hồi mới nhìn rõ được cảnh vật trong phòng.

Sự bày trí trong phòng hết sức đơn giản, chỉ một giường, một bàn, một ghế, vài món đồ dùng ăn uống đã cũ nứt, một cái lò và một siêu thuốc.

Vị Bát Quái Sơn Nhân nằm trên giường, sắc mặt vàng bệch, hai mắt sâu hoắm, tiêu tụy đến mức không còn ra vẻ con người nữa.

Nghe tiếng cửa mở, Bát Quái Sơn Nhân từ từ mở mắt ra, rồi lại nhắm lại, nhẹ gật đầu, uể oải nói:

- Tốt lắm, cuối cùng rồi người cũng đã đến!

Do Nhân Kiệt định phân bày, nhưng lại không đành lòng. Chàng nghĩ, nếu như đối phương chưa hoa mắt, lát nữa tự sẽ nhận ra được. Bằng không, chàng cứ tạm thời mạo nhận để an ủi đối phương trước lúc lâm chung thì cũng tốt thôi!

Bệnh nhân khẽ buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Mười mấy hôm trước, ta đến đây cơ hồ hỏi hết mọi người, họ đều bảo là trong huyện Trường Cát không hề có một Do gia trang nào cả...

Huyện Trường Cát? Do gia trang? Do Nhân Kiệt rung động cõi lòng, tim đập dữ dội.

Bệnh nhân lại buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Kiệt nhi, việc hôm ấy ta cũng không muốn giải thích, rồi đây một ngày nào đó có lẽ người sẽ hiểu.

Thì ra người nằm trên giường chính là Kim Bút đại hiệp Lệnh Hồ Huyền, chủ nhân Thiên Long phủ.

Do Nhân Kiệt không nén nổi niềm xúc động trong lòng, vội chạy đến bên giường, cố nén nước mắt, cúi xuống thấp giọng hỏi:

- Tiền bối có cần mời đại phu đến thăm bệnh không?

Kim Bút đại hiệp cười héo hắt, lắc đầu nói:

- Vô ích thôi!

Do Nhân Kiệt sửng người, chẳng lẽ cơn bệnh đã trầm trọng đến mức không có thuốc cứu chữa ư?

Kim Bút đại hiệp hít sâu một hơi, khẽ nói tiếp:

- Hãy lấy giấy bút đến đây!

Vừa lúc điểm chủ mang trà vào đến, Do Nhân Kiệt liền nói:

- Phiền các hạ hãy mang giấy bút đến đây giùm cho!

Kim Bút đại hiệp nói nhỏ:

- Lấy giấy nhiều một chút!

Lát sau, chủ điểm mang giấy mực bút nghiên vào, Do Nhân Kiệt hai tay run run đón lấy. Chàng thâm nhủ:

“Cầu cho Kim Bút tiền bối được an nghỉ chốn tuổi vàng, trong di chúc này, chỉ cần Do Nhân Kiệt đủ khả năng, nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của tiền bối!”

Kim Bút đại hiệp quay mặt lại hỏi:

- Mực đã mài xong chưa?

Do Nhân Kiệt cầm bút lên đáp:

- Xong rồi, tiền bối cần căn dặn gì, cứ viết ra, chỉ cần văn bối đủ khả năng, nhất định sẽ thực hiện theo đúng lời dặn của tiền bối, xin tiền bối hãy yên tâm...

Kim Bút đại hiệp gật đầu, bắt đầu chậm rãi đọc:

- Dựa theo định lý âm dương của trời đất...

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên dừng bút hỏi:

- Tiền bối, vậy nghĩa là sao?

Kim Bút đại hiệp thở dài:

- Đó là tâm quyết, hôm nay ghi chép trước, ngày mai bắt đầu đến chiêu thức.

Do Nhân Kiệt bối rối:

- Không, ý văn bối không phải vậy, văn bối nghĩ là... tiền bối... tiền bối... trong lúc này còn bận tâm đến vấn đề ấy làm gì?

Kim Bút đại hiệp cười chua xót:

- Hơn ai hết, Lệnh Hồ mỗ hiểu rất rõ mình còn sống được bao lâu nữa, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, còn gì quan trọng hơn việc ấy nữa chứ?

Do Nhân Kiệt kiên quyết:

- Chữa khỏi bệnh tình của tiền bối mới là điều quan trọng hơn hết!

Kim Bút đại hiệp chau mày:

- Ta chẳng đã nói rồi là gì?

Do Nhân Kiệt vẫn khẳng khái:

- Tiền bối chưa nói ra nguyên nhân gây bệnh và nghiêm trọng đến mức độ nào. Xin thứ cho vãn bối cả gan nói một câu, có thể bệnh của tiền bối chẳng phải không còn thuốc cứu chữa, mà chẳng qua vì tiền bối đã sờn lòng nản chí.

Kim Bút đại hiệp lặng thinh hồi lâu, rồi thì hai giọt lệ lăn dài xuống má, gật đầu nghẹn ngào nói:

- Người đã đoán đúng!

Kim Bút đại hiệp ngực phập phồng một hồi, đoạn buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Ba tháng trước, Lệnh Hồ mỗ vì muốn học võ thêm tăng tiến, bèn quyết định gác hết mọi việc, một mình ở trong phòng nghiên cứu, định sáng chế thêm chiêu thức mới, nào ngờ bởi quá nóng lòng, chân khí bị phân tán để khiến tẩu hỏa nhập ma... Lẽ ra với trình độ võ công của Lệnh Hồ mỗ, sự việc cũng không nghiêm trọng, chỉ cần thu tâm tĩnh dưỡng tốt đa trăm ngày là có thể bình phục. Chẳng ngờ mười mấy hôm trước đây, ngay khi Lệnh Hồ mỗ hành công sắp viên mãn, đột nhiên bọn địch đông đảo kéo đến xâm phạm. Ta... ta...

Do Nhân Kiệt lẽ ra hãy còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng thấy Kim Bút đại hiệp hơi thở mệt nhọc và đôi môi khô khốc, như đã suy yếu lắm rồi, bèn vội nói:

- Vâng, tiền bối hãy nghỉ một lát, uống miếng nước trà, kéo mệt...

- Không, ta không mệt đâu!

- Tiền bối hãy cho biết được vật nào có thể chữa trị cho tiền bối và phải tìm ở đâu?

- Trên cõi đời này chỉ một người là có thể cứu được tính mạng cho Lệnh Hồ mỗ thôi!

- Người ấy hiện ở đâu?

- Thái Bình trang ở Nam Dương!

Do Nhân Kiệt mừng rỡ:

- Nam Dương ư? Hay quá! Vãn bối lên đường ngay, trong vòng nửa tháng sẽ quay về đây... À, người ấy danh tánh là gì?

- Thi Đức Tu, ngoại hiệu là Tụ Thủ Thần Y!

Do Nhân Kiệt ngẩn người:

- Tụ Thủ Thần Y?

Kim Bút đại hiệp cười chua chát:

- Nghe ngoại hiệu người ấy, hẳn người đã hiểu rồi chứ? Thi Đức Tu này tuy y thuật có thể cải tử hoàn sinh, song lại không có lòng cứu nhân độ thế, muốn y chữa bệnh không khó, nhưng phải có báu vật!

- Báu vật ư?

- Vị Thi đại thần y này rất giàu có, vàng bạc chẳng thiếu, nếu muốn y chữa bệnh thì phải trao đổi bằng kỳ trân dị bảo, thử hỏi hai ta trong người đều không có gì quý báu, làm sao mà nhờ y chữa bệnh cho được?

Do Nhân Kiệt chau mày, bỗng cười mũi nói:

- Do Nhân Kiệt này không tin...

Kim Bút đại hiệp mỉm cười:

- Định dùng vũ lực cưỡng bức chứ gì?

Do Nhân Kiệt đỏ mặt ấp úng:

- Việc cấp bách đành phải từng quyền...

Kim Bút đại hiệp thở dài:

- Người đã tính toán sai rồi, Thi Đức Tu võ công chẳng kém gì Tứ Hữu, bằng không thì với thái độ sống của y, cho dù có mười tính mạng thì cũng chẳng thể sống được đến ngày hôm nay.

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên:

- Người này cũng là người trong giới võ lâm ư?

Kim Bút đại hiệp gật đầu:

- Chẳng những là người trong giới võ lâm, mà còn là một cao nhân nữa! Kiệt nhi, người đừng nghĩ đến vấn đề ấy nữa. Phên này Lệnh Hồ mỗ gặp đại họa, lẽ ra nên tận lực chiến đấu đến chết, nhưng vì tâm nguyện chưa tròn nên mới vượt trùng vây thoát thân, giờ thời gian không còn nhiều nữa, tốt hơn hết...

Do Nhân Kiệt bỗng đứng lên kiên quyết nói:

- Không, bất luận thế nào, văn bối cũng phải đi thử một chuyến!

- Hãy khoan!

Do Nhân Kiệt quay lại nói:

- Văn bối lòng đã quyết, xin tiền bối hãy tin nơi văn bối!

Kim Bút đại hiệp lắc đầu:

- Không phải ta ngăn cản người, mà là chỉ muốn người hãy ưng thuận với ta một điều.

Do Nhân Kiệt vội nói:

- Chỉ cần tiền bối không phản đối việc văn bối đến Nam Dương, việc gì văn bối cũng ưng thuận được hết, xin tiền bối cứ nói!

Kim Bút đại hiệp giọng yếu ớt nói:

- Người hãy hứa, chuyến đi này bất luận gặp phải trắc trở hoặc khuất nhục gì thì cũng không được dùng đến vũ lực!

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Văn bối xin nhớ lời!

Kim Bút đại hiệp nhấn mạnh:

- Phải hứa chắc chắn chứ không phải là nhớ lời!

Do Nhân Kiệt cúi đầu:

- Vâng, văn bối xin hứa!

Kim Bút đại hiệp chậm chậm thở hắt ra, uể oải vẫy tay nói:

- Thôi được rồi, người đi đi rồi sớm trở về!

Do Nhân Kiệt ra đến bên ngoài, móc hết bảy tám lạng bạc vụn đưa cho chủ điểm và nói:

- Hãy đưa lại vài xâu tiền cho tại hạ tiêu vật, còn bao nhiêu kể như tiền phòng và tiền ăn của bệnh nhân. Tối đa nửa tháng tại hạ sẽ trở lại đây, thiếu bao nhiêu lúc ấy hẵng tính, phiền tôn giá hãy quan tâm chăm sóc cho bệnh nhân giùm cho!

Chủ điểm mỉm cười:

- Trời đã tối rồi, tướng công hãy nghỉ lại một đêm, sáng mai hãy đi không được sao?

Do Nhân Kiệt lắc đầu, đón lấy năm xâu tiền, ra khỏi khách điểm thì ngoài phố nhà nhà đều đã lên đèn rồi.

Do Nhân Kiệt ưỡn ngực, hít vào một hơi không khí, bắt đầu đi ra ngoài thành.

Đêm hôm ấy, chàng theo đường cái quan đi về hướng nam, không hề dừng chân ngơi nghỉ, lúc trời sáng thì đã đến Hứa Xương. Sau khi ăn uống qua loa, chàng lại tiếp tục lên đường, đến trưa đã có mặt tại Nhượng Thành, nhưng chàng không còn chịu đựng được nữa.

Vết thương nơi bắp tay trái cũng không đến nỗi nào, nhưng vết thương nơi đùi phải thì đã lại chảy máu.

Chàng vào một hiệu thuốc mua lấy ít thuốc kim sang rắc vào vết thương rồi dùng vải băng lại, cẩn rằng tiếp tục lên đường.

Lúc chiều tối, chàng đi đến một khu rừng gần Tân Điểm, lắc đầu tự nói với mình:

- Không còn chịu đựng được nữa rồi, phải nghỉ ngơi một lát thôi!

Chàng đi vào rừng, ngồi dựa vào một gốc cây to, vốn định nghỉ ngơi một hồi rồi lại đi tiếp, nào ngờ gió mát hiu hiu, đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Nửa đêm, chàng bỗng giật mình thức giấc bởi tiếng thú dữ gầm thét, đưa tay dụi mắt, vừa tỉnh táo vội đứng bật phất dậy.

Chàng ra khỏi rừng, lần mò đi trong đêm tối, trời sáng hỏi ra mới hay mình đã gần đến Phương Thành, tinh thần lập tức phấn chấn. Qua khỏi Phương Thành, đến Nam Dương chỉ còn nửa chặng đường nữa thôi.

Thế nhưng, trải qua hai đêm hai ngày không ngừng nghỉ, chàng đã quá mệt, chẳng những vết thương nơi đùi đã có hiện tượng bùng mủ, mà cả vết thương nơi bắp tay cũng nhói nhói đau.

Song chàng hiểu rất rõ, chàng không thể nằm xuống, nếu một khi đã nằm xuống thì chẳng dễ gì đứng lên được nữa.

Trưa ngày thứ tư, Do Nhân Kiệt đã đi đến Triệu Hà trấn, một thị trấn nằm giữa Bắc Vọng và Phương Thành, lúc này chân phải của chàng đã sưng phù lên.

Chàng biết nếu thuê một chiếc xe ngựa đến Nam Dương ít ra cũng phải ba bốn lạng bạc, trong khi chàng chỉ còn lại không đầy bốn xâu tiền, biết làm sao đây?

Thế là, chàng cắn răng khập khiễng đi vào một tiệm cầm đồ, tháo chiếc túi đựng ngọn Thần Tiên Địch xuống, nhét qua lỗ nhỏ trên quầy và hỏi:

- Cái này có cầm được không?

- Cái gì vậy?

- Một cây sáo!

- Bằng bạc hả?

- Không, bằng sắt!

- Bằng sắt thì có giá trị gì?

- Không, không phải chỉ có sắt, mà còn có đồng, có thép, có bạc và cả vàng nữa, rất nhiều.

- Trọng lượng bao nhiêu?

- Ba cân mười hai lạng!

- Định cầm bao nhiêu?

- Tại hạ cũng không biết, xin hãy định giá giùm cho! Phên này bởi cần gấp nên bất đắc dĩ mới phải đem cầm, bao nhiêu cũng được, tại hạ hứa nhất định là sẽ chuộc lại.

- Tám trăm đồng!
- Không được một râu ư?
- Vật hãy còn đó, cầm hay không làm tùy...

Do Nhân Kiệt lặng thinh, rồi thì tám trăm đồng được râu bởi một sợi dây đỏ từ lỗ nhỏ đưa ra.

Do Nhân Kiệt đưa tay đẩy vào, lạnh lùng nói:

- Hãy trả sáo lại đây!

Do Nhân Kiệt hai tay nắm chặt túi địch ra khỏi tiệm cầm đồ, lòng chẳng chút oán hận, trái lại còn cảm thấy thân thiết hơn đối với ngọn địch trong tay. Chàng ôm chặt túi địch vào lòng, tự nhủ:

- Địch ơi, ta không bao giờ để mi rời khỏi tay, vĩnh viễn không bao giờ!

Chàng ra ngoài thị trấn, bẻ lấy một khúc tre hoang làm gậy, tiếp tục lên đường.

Khi đến Bắc Vọng thì trời đã tối om, cả chân phải cơ hồ tê dại, nước mắt không ngớt rỉ ra, thấm ướt cả ống quần.

Chàng nghĩ, như vậy càng tốt, không cảm thấy đau thì sẽ có thể đi nhanh hơn!

Chàng vào một quán ăn nhỏ, gọi lấy một bát mì và bốn lạng rượu, ăn xong lại mua thêm mấy cái bánh bao mang theo. Ra khỏi thành, Do Nhân Kiệt băng bó lại vết thương, đang đêm đi tiếp đến Nam Dương.

Trên đường, Do Nhân Kiệt không ngừng tự khích lệ mình:

- Đã sắp đến nơi rồi, chỉ còn chừng bốn năm mươi dặm đường nữa thôi, đoạn đường bấy nhiêu mà không chịu đựng được hay sao?

Đến khi trời sáng thì Do Nhân Kiệt đã có mặt tại Nam Dương, đầu óc chàng choáng váng, hai mắt tối sầm, tay chống gậy tre như một kẻ mộng du đi đến trước cửa cổng Thái Bình trang đồ sộ nguy nga.

Một tráng đinh chạy đến khoát tay quát:

- Cút! Cút mau! Đây không phải là chỗ ăn xin!

Do Nhân Kiệt lảo đảo đứng vững lại, chàng không sao mở mắt lên được bởi ánh nắng quá gay gắt.

Gã tráng đinh tức giận quát:

- Bảo tiểu tử ngươi cút đi, nghe thấy chưa hả?

Do Nhân Kiệt lắc đầu, uể oải nói:

- Tại hạ không phải là ăn mày!

Gã tráng đinh sửng sốt:

- Ủa, không phải ăn mày thì đến đây làm gì? Tiểu tử ngươi có biết đây là đâu không?

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Tại hạ biết...

Chàng định mở mắt ra, nhưng chẳng thể nào thực hành được, thậm chí còn chưa biết có thể đứng được bao lâu nữa là khác.

Gã tráng đinh ngẩng nhìn chàng từ đầu đến chân, đoạn trở mắt hỏi:

- Đến tìm thần y xem bệnh ư?

Do Nhân Kiệt bỗng cảm thấy muốn nôn mửa, chàng cắn chặt răng, lắc mạnh đầu định xua đi cảm giác ấy.

Gã tráng đinh lại ngạc nhiên nói:

- Ủa, vậy chứ tiểu tử ngươi đến đây chi vậy?

Do Nhân Kiệt biết đối phương đã hiểu lầm, vội nói:

- Vâng, vâng! Tại hạ chính là đến tìm thần y để xem bệnh, xin phiền quản gia thông báo giùm cho, tại hạ... sắp không còn chịu được nữa rồi...

Gã tráng đinh chẳng đếm xỉa đến Do Nhân Kiệt đã nói gì, tiến tới một bước, hai ngón tay xĩa tới, “soạt” một tiếng, ống quần bên chân phải của Do Nhân Kiệt đã bị xuyên thủng một lỗ to, đoạn cười phá lên:

- Ha ha ha... vết thương chỉ có vậy mà cũng dám tìm đến Thái Bình trang, ngươi xem trang chủ nhà này như một lang trung tầm thường phải không?

Đoạn ngưng cười, sầm mặt quát:

- Cút mau!

Do Nhân Kiệt vội nói:

- Không, không phải là tại hạ cần xem bệnh!

- Vậy chứ ai?

- Một người khác!

- Mặc cho kẻ ấy là ai, có mang theo đồ vật không?

- Không, van quản gia hãy thông báo giùm cho, tại hạ sẽ tự giải thích với thần y, bệnh nhân xin chữa trị không... không phải là một người tầm thường.

Gã tráng đinh cười khẩy:

- Thần y đã đi khỏi rồi!

Đoạn quay người sải bước đi vào trong trang.

Do Nhân Kiệt vội đuổi tới một bước, lớn tiếng nói:

- Quần gia... quần gia...

Bỗng chàng cảm thấy tối sầm mặt mũi, rồi ngã lăn ra đất!

Trong trang, tại đại sảnh rộng rãi thoáng mát, Tụ Thủ Thần Y đang tươi cười nhìn hai nàng ái thiếp chơi cờ, bỗng một tráng đinh chạy vào, rủ tay bấm báo:

- Có một tên tiểu tử rách rưới đã đến đây với hai tay không, bảo là có người cần xem bệnh...

Tụ Thủ Thần Y không chờ gã tráng đinh dứt lời, bực mình khoát tay nói:

- Bảo hắn rút ngay!

Gã tráng đinh ái ngại nói:

- Vâng, tiểu nhân đã bảo hắn rút đi, nhưng tên tiểu tử ấy dường như chính mình cũng có bệnh, hai mắt sâu hoắm, mặt vàng như nghệ, chân phải sưng phù lên dữ dội, nước mắt theo ống quần chảy xuống ròng ròng, hiện đã ngã ra ngất xỉu rồi.

Tụ Thủ Thần Y quát mắng:

- Người muốn lão phu thế nào? Ra ngoài kia để tang cho hắn không phải? Đồ ngốc, mau khiêng hắn vứt đi, càng xa càng tốt!

o O o

Trời đang nắng gắt bỗng tối sầm, mây đen vần vũ, sấm chớp rì rầm, rồi thì mưa rơi tầm tã!

Do Nhân Kiệt khẽ thở hắt ra một hơi dài, từ từ hồi tỉnh.

À! Thoải mái quá! Chàng vẫn nhắm nghiền mắt không động dậy, mặc cho nước mưa xối xả trút lên người, bao mệt nhọc, nóng bức, buồn bực và choáng váng thấy đều tan biến.

Cơn mưa thật sảng khoái, xin đừng ngưng, hãy tiếp tục rơi đi, càng mạnh càng tốt! À, à! Hay quá, cầu cho ta được nằm như thế này mãi mãi.

Ngay khi ấy, ngoài xa bỗng loáng thoáng vọng đến tiếng mừng rỡ reo lên:

- Lão đại hãy xem! Trong rừng đằng kia có ngôi đình!

Do Nhân Kiệt kinh ngạc thầm nhủ:

- Hiện ta đang nằm ở đâu thế này?

Chàng chậm chậm mở mắt ra nhìn, không sai, chàng đang nằm ở phía sau một ngôi thạch đình trong rừng!

Do Nhân Kiệt hết sức thắc mắc, rõ ràng chàng đang đứng nói chuyện với một tên tráng đinh ở trước cổng Thái Bình trang, tại sao bỗng dừng lại nằm ở đây?

Chàng lại nhủ thầm:

“Mặc thôi, ở đây mát và kín đáo, dù có người vào trong đình thì cũng chưa chắc đã phát giác được mình, cứ nằm đây cho khỏe!”

Bầu trời âm u, tiếng sấm vang rền, tia sét chớp chóa, mưa vẫn tiếp tục xối xả rơi.

Tiếng bước chân hối hả giẫm đạp lên lá khô và nước vũng trong rừng, từ xa dần gần, lát sau đã vào đến trong đình, nghe tiếng chuyện trò, dường như chỉ có hai người.

- Ôi chà, cơn mưa này to quá!

- Lão đại, không bị ướt chứ?

- Không sao, mưa đầu mùa tháng sáu đến thật đột ngột!

- Lão đại, hãy ngồi xuống đây sạch hơn!

- Người cứ ngồi đi, ta lau khô người đã!

Do Nhân Kiệt thầm nhủ:

“Thì ra, hai huynh đệ thật là thân thiết!”

Chàng lại lắng tai nghe tiếng người nói chuyện tiếp.

- Lão đại này!

- Gì hả?

- Cái đó không bị ướt chứ?

- Không đâu, tuyệt đối không thể nào ướt được!

- Mưa to thế này, chưa chắc đâu.

- Ta nhét kín trong người, làm sao mà ướt được?

- Nhân đây không có người, nên lấy ra kiểm tra lại là hơn!

- Cũng có lý!

- Cẩn thận là hơn mà!

- Đây, người xem, chẳng phải vẫn còn nguyên vẹn đó sao?

Do Nhân Kiệt bất giác thoáng chau mày, thầm nhủ:

“Tưởng đâu hai huynh đệ này quá là thân thiết, thì ra cái mà họ quan tâm không phải con người mà là một vật.”

- Quả là không bị ướt chút nào cả!

- Nếu bị ướt thì đâu còn gì nữa.

Vật quý báu gì mà không thể để bị ướt nhỉ? Bằng đất hay là bằng giấy?

Trong đình im lặng hồi lâu, đoạn giọng lão đại vang lên:

- Lão nhị này, người đang nghĩ gì đó?

- Ô, à! Đệ đâu có nghĩ gì... chỉ nghĩ về... cơn mưa đầu mùa quả thật quá đột ngột...

- Thôi chết!

- Việc gì vậy?

- Có người đến kìa!

- Đâu?

- Đằng kia kìa!

- Đâu có... ối da... ối... ối... Lão đại, người... người thật là độc ác!

- Độc ác ư? Hắc hắc hắc!

- Người... người muốn độc chiếm hả?

- Chả lẽ người không muốn độc chiếm hay sao?

- Thật Phùng mỗ có mắt như mù... Ôi da... ôi... Lão đại, hãy cứu đệ với... máu đệ đã gần chảy hết rồi... đệ xin nhường cho đại ca đấy!

- Hắc, bây giờ mà còn cần người nhường hay sao?

- Đệ van đại ca...

- Đã quá muộn rồi, lão nhị ạ!

- Lão đại, người sẽ hối hận đấy!

- Ta mà hối hận ư? Hối hận gì kia chứ? Hắc hắc, bây giờ nhân lúc người còn một hơi thở, hãy nghe ta kể tội người đây. Lần thứ nhất ở tại khách điểm Đức Nghĩa ở Thương Nam...

(mất một trang: tập 2 trang 70)

- Lão đại, người cũng nằm xuống đi thôi!

- Tặc tử, người... người đã bảo là không có mang theo độc tiêu kia mà?

- Hừ, không mang theo độc tiêu ư? Người nói quả không sai, ngọn độc tiêu này lẽ ra đã phải cắm vào mình người ngay trong đêm ở tại khách điểm Đức Nghĩa rồi!

- Người không sống được đâu...

- Cũng như nhau thôi!

Rồi thì tiếng rên la yếu dần, sau cùng hoàn toàn yên lặng.

Do Nhân Kiệt chỗi tay ngồi dậy, toàn thân dính đầy bùn đất, nhưng vết sưng nơi đùi phải dường như đã thuyên giảm phần nào, còn cây gậy trúc thì đã biến mất, chàng đành vịn vào góc đình đi tới.

Trong đình máu tươi lênh láng, hai tử thi nằm kế bên nhau dưới đất, một bi kịch

(mất một trang: tập 2 trang 72)

ít ra cũng bảy tám dặm đường, ai đã đưa chàng đến khu rừng này?

Phải rồi, nhất định là tên tráng đinh khốn khiếp kia, thừa lúc chàng bất tỉnh đã mang chàng đến đây. Đúng là người tính không bằng trời tính, có lẽ gã tráng đinh tưởng chàng không thể nào sống được nữa, chẳng ngờ trời xui đất khiến chàng lại ngẫu nhiên có được một quyển bí kíp võ học Thiên Long.

Mưa đã dứt, song trời cũng tối dần.

Do Nhân Kiệt ngược mặt để nhìn trời, lòng hết sức phân vân. Sau cùng, chàng cắn răng theo đường cái quan đi về phía thành Nam Dương.

Hôm sau vào giờ thìn, trước cổng Thái Bình trang bỗng xuất hiện một cỗ xe ngựa sang trọng lộng lẫy.

Xe ngựa dừng lại trước cổng, từ trên xe bước xuống một thiếu niên y phục sắc sỡ, tuổi chừng đôi mươi, ngủ quan tuy đoan chính nhưng sắc mặt không được khá lắm.

Chàng xuống xe đi tới trước được ba bước rồi dừng lại đứng yên, như chờ gã tráng đinh đến đón tiếp.

Gã tráng đinh mắt láo liên bước đến hỏi:

- Huynh đệ có việc gì vậy?

Chàng thiếu niên vẻ kiêu ngạo đáp:

- Cầu kiến thần y!

Đoạn chàng không chờ gã tráng đinh lên tiếng, đã lấy ra một cái gói nhỏ bằng lụa màu vàng, trao vào tay gã tráng đinh, lạnh dạn nói:

- Xin hãy truyền đạt cho, bốn nhân chờ đây được rồi!

Gã tráng đinh nguýt mắt, như muốn nói:

- Các hạ tự tin quá nhỉ!

Song gã không dám đắc tội đến đối phương, liền cầm cái gói nhỏ quay người đi vào trang.

Chừng một tuần trà sau, gã tráng đinh với hai tay không trở ra.

Chàng thiếu niên thấy vậy bất giác thoáng biến sắc mặt, chờ gã tráng đinh đến gần, chàng ta cố giữ bình tĩnh lạnh lùng hỏi:

- Thế nào?

Gã tráng đinh đáp:

- Tệ chủ nhân bảo ba hôm sau hãy đến để biết kết quả.

Chàng thiếu niên ngó người, thoáng vẻ tức giận nói:

- Tại sao vậy?

Gã tráng đinh hăng giọng:

- Lão nhân gia ấy bảo hàng thật hay giả cũng chưa biết chừng, ít nhất cũng phải ba hôm mới có thể xác định được, nếu các hạ không chờ được thì xin hoàn trả nguyên vật và mời các hạ hãy đi nhờ bậc cao minh khác.

Chàng thiếu niên lặng thinh hồi lâu, sau cùng quay người lên xe bỏ đi.

o O o

Do Nhân Kiệt trở vào thành xuống xe, đóng cửa phòng lên giường nằm, gối tay dưới đầu, mắt nhìn lên trần bắt đầu tính toán thời gian.

Chàng đến đây đã sáu hôm, chờ thêm ba hôm nữa là chín, lúc quay về hẳn là nhanh hơn, cứ kể như là bốn hôm nữa, tổng cộng là mười ba hôm.

Chàng đã hẹn là sẽ quay về trong vòng nửa tháng, kể cũng còn thừa thời gian, thôi thì cứ chờ vậy!

Trong ba hôm ấy chàng đã nhân cơ hội chữa trị thương thế và điều dưỡng tinh thần, vậy cũng là một điều tốt, nhưng có điều chàng không được yên tâm về vị Tụ Thủ Thần Y kia.

Vì sao khi nhận được quyền bí kíp Thần Long, lão ta chẳng hề hỏi lấy câu nào cả?

Lão không hỏi về tình trạng của bệnh nhân thì còn có thể giải thích được là bởi y thuật lão cao minh, tự tin bệnh nhân dù chỉ còn một hơi thở cũng có thể cải tử hồi sinh.

Thế nhưng tại sao lão lại không hề thắc mắc đến nguyên nhân đã có được quyền bí kíp Thiên Long?

Việc Thiên Long phủ đã bị gian nhân hủy diệt, ở đây là Nam Dương chẳng thể không hay biết, hơn nữa trên quyển Tung Hoàn Phổ dính đầy vết máu, vậy mà Tụ Thủ Thần Y lại chỉ bận tâm đến vật thật hay giả, mà lại không thắc mắc đến lai lịch của nó, vậy chẳng quái lạ ư?

Quái vật? Quả đúng là một đại quái vật!

Ba hôm thấm thoát trôi qua, trong thời gian ấy, Do Nhân Kiệt cơ hồ đêm nào cũng nằm mơ giống như nhau.

Chàng đã mơ thấy mình cưỡi trên một con truy phong mã bách chiến không mỗi một, tay vũ lộng một ngọn kim bút, tả xung hữu đột trong đám đông bọn giặc...

Trong cơn mơ say mê chém giết, song khi tỉnh giấc thì lại vô vàn thương cảm.

Sáng hôm ấy đã đúng ngày hẹn, Do Nhân Kiệt vẫn với chiếc xe ngựa hôm trước đi đến Thái Bình trang.

Gã tráng đinh hôm trước cũng chờ sẵn trước cổng, vừa thấy chàng liền gật đầu nói:

- Mời hãy theo tại hạ!

Do Nhân Kiệt thầm thở phào, vậy là quyền Tung Hoành Phổ đã không bị nuốt chửng, quả là trộm cướp cũng biết lẽ phải, tạ ơn trời đất.

Gã tráng đinh đưa chàng đến một đại sảnh, mời chàng ngồi xuống một chiếc ghế dựa, sau đó gã đi vào phía sau đại sảnh.

Lát sau, trong tiếng ho khê liên hồi, Tụ Thủ Thần Y tuổi trạc lục tuần, mặt vuông tai lớn, râu xám phủ ngực từ sau bình phong đứng đỉnh bước ra.

Do Nhân Kiệt vội đứng lên thi lễ.

Theo sau Tụ Thủ Thần Y còn có hai thiếu nữ tuyệt sắc, một áo tím và một áo vàng, trên tay mỗi người bưng một chiếc khay ngọc. Chỉ thấy trong một khay là dụng cụ hút thuốc, trên chiếc khay còn lại là gì thì chẳng rõ.

Tụ Thủ Thần Y dáng vẻ trang nghiêm bước ra, một tay vuốt râu ngồi vào chiếc ghế thái sư đặt giữa.

Do Nhân Kiệt thoáng khom mình, đoạn ngồi trở xuống ghế.

Tụ Thủ Thần Y ngồi xuống xong, chân phải gác chéo qua chân trái, mắt thoáng ngược lên, đằng hắng một tiếng khá mạnh.

Do Nhân Kiệt tưởng là lão bắt đầu lên tiếng hỏi, vội ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, chuẩn bị trả lời.

Nào ngờ Tụ Thủ Thần Y lại lạnh lùng nói:

- Mời thuốc!

Thiếu nữ áo tím như đã chuẩn bị sẵn, liền đưa ống điếu lên trước mặt thần y, đoạn chúm môi thổi cháy con cúi, đưa lên miệng ống điếu.

Đại y sư hút liền ba điếu mới khoát tay, thiếu nữ áo tím liền rút ống điếu về.

Sau đó, Tụ Thủ Thần Y lại nhắm mắt, dưỡng thần một hồi mới từ từ mở mắt ra, gật đầu nói:

- Nói đi!

Do Nhân Kiệt ngớ người, song vội nói:

- Chẳng dám giấu thần y, bệnh nhân xin được chữa trị là một nhân vật võ lâm. Về danh tánh và thân phận, tại hạ nhất thời chẳng tiện phụng cáo, khi nào gặp mặt hẳn thần y cũng sẽ nhận ra được, xin thần y hãy lượng thứ cho.

- Cho biết bệnh tình!

- Vâng, việc là thế này. Bệnh nhân này hồi ba bốn tháng trước bởi tiềm tu một môn võ công, nhất thời bất cẩn, chân khí phân tán đã bị tẩu hỏa nhập ma...

- Nói tiếp đi!

- Người này bởi nội công rất cao nên tuy gặp bất trắc vẫn có khả năng tự cứu, song muốn phục nguyên thì phải cần đến một thời gian trăm ngày...

- Tốt lắm, nói tiếp đi!

Do Nhân Kiệt chẳng phải cố ý ỡm ờ, mà là chàng muốn lựa lời cho khéo léo, vừa nói rõ bệnh tình vẫn không để đối phương biết được bệnh nhân là ai.

Tụ Thủ Thần Y chú mắt hỏi:

- Sao không nói tiếp đi?

Do Nhân Kiệt vội nói:

- Khi bệnh nhân ấy sắp đủ trăm ngày thì bỗng nhiên hay tin hai vị đệ tử đã bị kẻ thù sát hại...

Tụ Thủ Thần Y đảo tròn mắt:

- Y chưa đủ trăm ngày mà lại giao thủ với người ta ư?

Do Nhân Kiệt thăm thở phào, vội đáp:

- Vâng, thần y đã nói đúng hoàn toàn. Người này tính rất quật cường, gặp việc không sao nhần nhịn được. Kết cuộc sau một trận ác đấu, tuy kẻ thù đã chết dưới kiếm, song bản thân người ấy cũng vì vậy mà bệnh cũ tái phát, không còn ngồi dậy được nữa, tình trạng hết sức nguy ngập.

- Còn nói được không?

- Tạm còn nói được!

- Ăn uống ra sao?

- Cố ăn được chút ít.

- Bao nhiêu tuổi?

- Chưa đầy năm mươi!

- Ừm, vậy cũng còn may. Y đã chiếm được chút lợi thế về tuổi tác đấy.

- Xin hỏi thần y vậy có hy vọng cứu chữa được chăng?

- Người này trước đây về nữ sắc thế nào?

- Hãy còn độc thân!

- Độc thân với nữ sắc hoàn toàn là hai việc khác nhau, biết đâu y lập gia đình muộn chẳng phải để tiện việc lui tới lầu xanh?

- Đó thì... tại hạ không rõ. Người này sự nghiệp rất mạnh, dường như không có hứng thú lắm về nữ sắc.

- Hiện nay không thể nào tự ngồi dậy được nữa ư?

- Vâng!

- Khí sắc thế nào?

- Rất tệ!

- Còn nhìn thấy rõ không?

- Còn!

Tụ Thủ Thần Y đưa tay vuốt râu, vẻ trầm tư gật đầu lẩm bẩm:

- Lão phu đã rõ rồi!

Đoạn khê buồng tiếng dềng hắng, quay sang thiếu nữ áo vàng nói:

- Hãy hốt một thang Tý ngọc tán, thêm chỉ rượu Tang nhĩ tử, ba chỉ tám Kim bồn, món trước dùng rượu chưng, món sau nấu bằng lửa nhỏ, sau đó giã nhuyễn chia làm bảy gói đều nhau.

Thiếu nữ thoáng khom mình rồi quay người đi ra.

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên hỏi:

- Thần y không đến chỗ bệnh nhân được ư?

Tụ Thủ Thần Y ngoảnh lại nói:

- Thế tôn giá muốn lão phu chữa trị vào bệnh nhân hay là muốn lão phu gặp mặt bệnh nhân là xong việc?

Do Nhân Kiệt ngớ người, chẳng biết nói sao cho phải.

Tụ Thủ Thần Y phát tay áo đứng lên, chẳng nói lấy một câu khách sáo, chấp hai tay sau lưng vòng qua sau bình phong đi ra hậu viện.

Do Nhân Kiệt một mình ngồi lại trong sảnh chờ đợi, một giờ sau mới thấy gã tráng đinh kia mang vào một hộp thuốc.

Do Nhân Kiệt liền hỏi:

- Thuốc này uống như thế nào?

- Thần y bảo là dùng nước mưa nấu uống, mỗi ngày hai lần, giờ tý một gói, giờ ngọc một gói. Đây gồm có bảy gói, gói màu đỏ hãy uống với rượu vàng vào lúc mặt trời mọc bảy ngày sau.

Do Nhân Kiệt thoáng lưỡng lự:

- Thần y có nói là khi uống hết bảy gói thuốc này, chắc chắn sẽ khỏi không?

Gã tráng đinh có vẻ bực mình:

- Nếu như không khỏi thì đó hẳn là các hạ đã không nói rõ bệnh trạng, bằng không thì không thể nào là không khỏi cả.

Do Nhân Kiệt nghĩ nhanh:

“Vị Tụ Thủ Thần Y này ngay cả bản thân Kim Bút đại hiệp còn hết sức tin tưởng, hẳn là chẳng phải không có lý do. Gã này nói chẳng sai, vấn đề là khi này mình đã nói rõ bệnh trạng hay chưa?”

Chàng nhân thấy mình đã nói khá rõ ràng và tường tận theo như những gì mình biết được, bất giác nghe lòng nhẹ nhõm, bèn cầm lấy hộp thuốc đi ra, vắn lên xe ngựa trở vào thành.

Sau đó, chàng đổi lấy một chiếc xe khác và thuê hai gã đánh xe, nói rõ là sẽ trả tiền gấp bội, nhưng phải đi cả ngày lẫn đêm, hai người thay nhau đánh xe.

Nhà cho thuê xe này có qui mô rất rộng tại Phương Thành, Tương Thành và Hứa Xương đều có phân trạm, có thể thay người hay ngựa bất kỳ lúc nào.

Thế là xe ngựa lập tức đăng trình, ngoại trừ dừng lại ăn uống, thẳng đường tiến đến Trường Cát.

Bốn ngày sau, Trường Cát đã hiện ra trong tầm mắt.

Do Nhân Kiệt bảo dừng lại ở cổng thành và cho xe ngựa quay về, sau đó chàng liền đến ngay khách điểm Tứ Hải vừa đến cửa thì đã gặp chủ khách điểm.

Do Nhân Kiệt liền hỏi:

- Sơn nhân mấy hôm nay có khá hơn chút nào không?

Chủ điểm thấy chàng đã thay y phục mới và mặt mày tiêu tụy đến khác dạng suýt nữa đã không nhận ra chàng.

Chủ điểm sầm mặt, lắc đầu nói:

- Tướng quân đã về muộn quá rồi!

Do Nhân Kiệt lặng người như sét đánh ngay tai, hộp thuốc trong tay bất giác “bộp” một tiếng rơi xuống đất.

Chủ điểm khế thở dài nói tiếp:

- Ngày thứ năm sau khi tướng công rời khỏi, tiểu nhân nghe trong phòng dường như có tiếng khác lạ, liền đi vào thì...

Đó là vào hôm chàng vừa có được quyển Tung Hoàn Phổ, chuẩn bị hôm sau cải trang trở lại Thái Bình trang, bảo chàng làm sao trở về được chứ?

Do Nhân Kiệt đứng thừ ra tại chỗ, hồi lâu mới ngẩng lên khàn giọng hỏi:

- Ông ấy... hiện... ở đâu?

- Đã liệm rồi nhưng chưa chôn, hiện đang tạm đình quang trong Pháp Minh Tự.
- Không để lại vật gì cả ư?
- Không!
- Cũng không có di ngôn ư?
- Không!
- Pháp Minh Tự ở đâu?

- Ra khỏi cổng thành, theo một con sông nhỏ đi về hướng bắc, gặp một khu rừng trúc, ngôi chùa trong rừng trúc chính là Pháp Minh Tự.

Do Nhân Kiệt không nói gì nữa, móc ra mười lạng bạc lẳng lẳng trao vào tay chủ điểm, đoạn quay người đi nhanh về phía cổng thành.

Bỗng nghe sau lưng chủ điểm lớn tiếng gọi theo:

- Tướng công, chiếc hộp của tướng công...

Do Nhân Kiệt tăng lờ, chân càng bước nhanh hơn, đồng thời nước mắt rơi lã chã.

Tới gian nhà chứa củi phía sau Pháp Minh Tự, Do Nhân Kiệt đứng trước cổ quan tài đơn sơ, mắt ngấn lệ vái một lạy kể như tỏ ý kính ngưỡng lần cuối cùng đối với Kim Bút đại hiệp. Sau đó lấy ra ba mươi lạng bạc trao cho vị chủ trì trong chùa, nhờ ông sơn phết cổ quan tài cho hàng hoàng và thường xuyên mua hoa quả cúng kiến. Chàng cũng hứa với vị chủ trì là trong vòng ba năm nhất định sẽ có người đến chuyển quan tài đi hoặc là an táng lại.

Rời khỏi Pháp Minh Tự, đến khu rừng trúc trước chùa. Do Nhân Kiệt tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, chàng cần phải nghỉ ngơi một lúc. Mãi đến lúc này chàng mới thật sự cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Chàng ngồi dựa vào hai ngọn trúc to, hai tay ôm gối, nhắm mắt buông tiếng thở dài thậm thụt, bất giác ngủ thiếp đi dưới gió mát hiu hiu.

Chẳng rõ đã trải qua bao lâu, trong cơn mơ Do Nhân Kiệt bỗng giật mình tỉnh giấc bởi tiếng bước chân xào xạc.

Tuy vẫn còn mơ màng chưa tỉnh táo hẳn, song bằng vào sự cảnh giác hơn người, chàng cảm thấy tiếng bước chân dường như có vẻ không khỏi ổn.

Mở mắt ra, quả đúng như vậy, hai bên và sau lưng là ba đại hán vạm vỡ tay cầm đòn gánh và y phục nông dân. Người đang đứng trước mặt cách chừng bảy tám bước chính là Độc Vô Thường Âm Định Viễn đã xuất hiện tại Trung Trang hôm trước.

Do Nhân Kiệt nhanh chóng quan sát tình thế xung quanh, thò tay nắm lấy ngọn Thần tiên địch, toàn thân giới bị chứ không hành động ngay.

Độc Vô Thường xua tay cười quái dị nói:

- Đừng căng thẳng, lão đệ! Nếu lão phu mà muốn lấy mạng lão đệ, e rằng lão đệ đã xuống đến Diêm vương điện từ lâu rồi.

Đoạn lão cười híp mắt lại nói tiếp:

- Gặp lại lão phu tại đây, lão đệ có cảm nghĩ thế nào?

Do Nhân Kiệt trầm giọng lạnh lùng nói:

- Ít ra cũng hiểu được Lệnh Hồ đại hiệp trong khách điểm Tứ Hải không phải đã chết vì bệnh.

Độc Vô Thường cười to:

- Thông minh, thông minh lắm!

Do Nhân Kiệt cố nén lửa giận, quắc mắt nhìn Độc Vô Thường nói:

- Vì đâu mà các người dò biết được Lệnh Hồ đại hiệp ở trong khách điểm Tứ Hải?

Độc Vô Thường lại cười to:

- Thật đơn giản, vị Kim Bút đại hiệp này khi vượt khỏi vòng vây đã sức cùng lực kiệt, liệu khó mà thoát ra khỏi phạm vi trăm dặm, chỉ cần lưu ý đến những người bệnh trong phạm vi ấy, tuy không chắc chắn, song rất có hy vọng. Phen này lão phu đã gặp được tại vùng Trường Cát nhỏ hẹp này, thẳng thắn mà nói, đó là nhờ may mắn hơn những người khác mà thôi.

Do Nhân Kiệt chậm rãi đứng lên:

- Các hạ không động thủ, còn chờ gì nữa?

Độc Vô Thường him híp mắt thản nhiên hỏi ngược lại:

- Động thủ ư? Động thủ với ai kia? Trên người lão đệ đến những hai nơi thương thế. Hơn nữa trong mười mấy ngày qua đã phải vất vả đi đường khứ hồi một chuyến Nam Dương, còn động thủ được nữa thật sao?

Do Nhân Kiệt biết đối phương đã biết rõ toàn bộ sự việc qua hộp thuốc do chàng đã để rơi lại và qua lời lão chủ khách điểm. Đồng thời, qua sắc khí của mình lúc này cũng chẳng thể che giấu được đối phương, nhận xét của đối phương quả đúng sự thật, chàng hiện giờ quả là lực bất tòng tâm.

Thế nhưng, chỉ cần còn một hơi thở, lẽ đương nhiên chàng chẳng bao giờ cam tâm chịu xuôi tay chờ chết.

- Đúng thì sao? Lão biết vị tam ca ấy của Do mỗ hiện ở đâu không chứ?

Độc Vô Thường ra chiều hết sức đắc ý nói:

- Vậy thì lại khác!

Do Nhân Kiệt vờ sợ hãi thoái lui một bước, trở tay nói:

- Khác như thế nào?

Độc Vô Thường lại tiến thêm bước nữa, cười nham hiểm:

- Đã có mối thì đâu sợ cá không mắc câu. Hiểu chưa nào? Bất kể tam ca của lão đệ hiện ở đâu, chắc chắn sớm muộn gì cũng sẽ tự động đem thân đến.

Do Nhân Kiệt biết kháng cự cũng chỉ vô ích, bèn quyết định giả vờ thất thủ rồi sau đó hăng tìm cách thoát thân.

Thế là, bèn buông tiếng quát tháo, tay phải vung lên, ngọn trường địch đã nhắm ngay Độc Vô Thường điểm tới, vờ như tiên hạ thủ vi cường.

Độc Vô Thường dĩ nhiên đâu xem chiêu địch ấy vào đâu, lách người vung tay lập tức chộp trúng trường địch, rồi thì tiện thế kéo mạnh và sấn tới, thừa lúc Do Nhân Kiệt lảo đảo, nhanh như chớp, vung chỉ điểm vào huyệt “ngũ lý” nơi vai phải chàng.

Do Nhân Kiệt thấy mục đích đã đạt, liền buông lời năm ngón, trường địch rơi xuống đất, đứng yên bất động.

Độc Vô Thường cúi xuống nhặt lấy ngọn Thần tiên địch, quay sang ba gã đại hán khoát tay nói:

- Hãy mang hấn lên xe!

Thì ra Độc Vô Thường rất tin phen này nhất định thành công, nên đã chuẩn bị sẵn một chiếc xe ngựa ở ngoài rừng. Thế là ba gã đại hán liền thay đổi y phục và dịch dung chàng trở thành như đồng bọn kẻ cướp, sau đó xe ngựa theo đường cái quan đi về hướng tây bắc.

Sau khi xe ngựa lên đường, Do Nhân Kiệt nhìn Độc Vô Thường lạnh lùng hỏi:

- Lão tặc, đi đâu thế này?

Độc Vô Thường đảo tròn mắt, cười giả dối hỏi ngược lại:

- Thế lão đệ mong muốn đi đâu?

Do Nhân Kiệt nhếch môi cười khinh bỉ:

- Do chỗ muốn đi đâu lão tặc quyết định được chăng?

Độc Vô Thường vội nói:

- Được chứ! Việc đã tìm gặp Lệnh Hồ Huyền tại Trường Cát, lão phu chưa bẩm báo lên trên, muốn đi đâu đều có lý do để nói. Vậy lão đệ muốn đi đâu nào?

Do Nhân Kiệt trầm nhủ:

“Lão tặc này tuy linh lợi nhưng thiếu sáng suốt, vì muốn chiếm hữu võ học Thiên Long, nên đã chiều ý mình. Sao mình không lợi dụng cơ hội dò xét cội rễ của lão ta?”

Chàng bèn lên tiếng hỏi:

- Phen này tôn giá đã hoàn thành một công việc vô cùng đặc ý, vậy định bái công xin thưởng với ai vậy?

Độc Vô Thường cười gượng gạo:

- Chúng ta nói về việc khác được chẳng?

Do Nhân Kiệt biết con đường này bế tắc, liền đổi giọng nói:

- Chẳng qua thiếu gia chỉ vui miệng hỏi thôi, chứ bọn chó săn tay sai các người đương nhiên là phải có nỗi khổ riêng của mình. Phải rồi, hôm ở Trung Trang, các hạ đã không đuổi theo Hỏa Lô Thần, đó thật là điều hết sức bất ngờ. Rồi sau đó các hạ đã đào thoát bằng cách nào, có thể cho biết được chẳng?

Thật ra điều chàng muốn biết là sự an toàn của Tiêu Dao Thư Sinh, bởi chàng thật chẳng thể nào hiểu nổi nếu như hôm ấy Tiêu Dao Thư Sinh mà không gặp bất trắc, lẽ nào lại buông tha cho lão tặc này?

Độc Vô Thường ngạo nghễ cười nói:

- Đào thoát ư? Hắc hắc...

Do Nhân Kiệt giật mình, vờ thản nhiên kéo dài giọng nói:

- Nếu vậy thì chính Tiêu Dao Thư Sinh đã đào tẩu ư?

Độc Vô Thường lắc đầu:

- Lão phu đâu có nói vậy. Lão phu chưa mặt dạn mày dầy đến mức dám nói là đã đánh đuổi Tiêu Dao Thư Sinh đâu.

Do Nhân Kiệt liền nhẹ người nói:

- Vậy chứ là sao?

Độc Vô Thường đặc ý:

- Tiêu Dao Thư Sinh tuy lợi hại, nhưng bọn này đâu phải không có người tài ba.

Do Nhân Kiệt trầm nhủ:

“À, ta hiểu rồi. Nhất định là phe của lão tặc này nhờ có viện thủ xuất hiện, Tiêu Dao Thư Sinh thấy kéo dài cuộc chiến vô ích, nên sau khi yểm trợ chàng rời khỏi, ông cũng bỏ đi ngay.”

Độc Vô Thường chớp chớp mắt nói:

- Lão đệ...

Do Nhân Kiệt chợt động tâm, cướp lời:

- Trong tổ chức của các vị, địa vị hộ pháp hẳn là rất cao phải không?

Độc Vô Thường gật đầu không đáp.

Do Nhân Kiệt lại hỏi tiếp:

- Vậy thì tôn giá so với Kim Tiên Mạnh Thường ở phân đà Trường An thuộc quý tổ chức, địa vị hai người ai cao hơn ai?

Độc Vô Thường nhất thời thiếu thận trọng, buột miệng nói:

- Ở trong giáo, y chẳng qua chỉ là...

Do Nhân Kiệt hỏi vặn:

- Chỉ là sao?

Độc Vô Thường chau mày lẩm bẩm:

- Lão đệ thật lôi thôi quá!

Do Nhân Kiệt giọng khinh bỉ tiếp lời:

- Nếu không vì quyển Tung Hoành Phổ thì các hạ sớm đã không nhẫn nhịn được rồi, đúng không nào?

- o O o -